

**мишројолий Аџанасије Лимасолски
О ЦРКВИ**

Свако мора да схвати: оно што тражимо у Цркви и што Она може да нам пружи јесу лични односи са Христом. Веома је важно знати да смо, улазећи у Цркву, призвани да успос тавимо односе не са учењем Цркве, већ са к о н к р е т н о м Личношћу. Да бисмо имали личне односе са Исусом Х р и с т о м , живом Личношћу, Која постоји и са Којом човек може и треба да има односе љубави. Треба заволети ту Личност. Црква је живот искуства, искуство вечног живота, који почиње у овом животу и прелази у вечно Царство Божије. Када служимо свету Литургију, говоримо: "Тело Христово примите, Источника бесмртности узмите". Сада, сада ми узимамо бесмртни Христов живот, а не након смрти. Црква не говори ствари које не може да докаже. Она доказује, али не разумом, већ искуством. Искуством је потврђено да човек који има личне односе са Богом не осећа празнину у себи. И када се особа оштро мења ка бољем – то такође представља искуство Цркве и чуда која се у њој до данас догађају. Све то до данас пребива у Цркви и јесте доказ тога да је Црква жива. За нас је Христов савршена Личност, савршени Спаситељ света. Ми не можемо прихватити да је могуће спасити се другом личношћу, идејом или учењем - најважније је схватити да у Цркви развијамо личне односе са Самим Христом. Када човек постане свестан тога и прими то, стаје на пут исцељења који предлаже Црква и осетиће то у свом срцу. Када човек гледа на Цркву као на идеологију, он не може да разуме да се живот верних заснива

на искуству. За њега је то безумље. За њега је Црква безумље. А Светитељи су за њега безумни, јер су чинили апсурдне ствари. Како ћеш објаснити логички оно што су урадили мученици, подвижници, отшелници, пустињаци? Уопште, важно је да православни верујући човек себи постави питање: све што радимо, наша поклоничка путовања, паљење свећа, ноћна бдења, молитве, пост, милосрђе – сви наши поступци – ради чега су они? Зашто све то радимо? Од нашег одговора на то питање зависи правилност или неправилност нашег духовног живота. Прва и једина заповест коју нам је дао Бог, од које су већ потекле све друге заповести – љубити Господа Бога свим срцем (Мк. 12:30). А друга која истиче из ње је „љуби ближњег свога“. Све остале заповести представљају продужетак ове две. Ако љубите свог ближњег, нећете украсти од њега, нећете га лагати, бити неправедни према њему, ништа нећете желети од оног што има, ни његову жену, ни његов дом, нећете га осуђивати... Живот у Цркви развија односе. Међутим, у питању су лични односи између човека и Христа, а не између човека и Христовог учења, не између човека и Јеванђеља, не. Јеванђеље је нешто што нам помаже да достигнемо врхунац љубави ка Христу. Дакле, Црква је налик на болницу која нас лечи и помаже нам да волимо Христа, а љубав ка Христу је пламен који се разгорева у срцу да бисмо могли да проверимо себе, видимо да ли се налазимо у љубави Божијој.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

П Р А В О С Л А В Н И

П Р А З Н И Ц И

**СИЛАЗАК СВЕТОГА ДУХА НА АПОСТОЛЕ
ПЕДЕСЕТНИЦА**

Јн. 7, 37 - 52; 8, 12, зч. 27; Дан. 2, 1 - 11, зач. 3.

архимандрит Георгије Каисанис

... У ЈЕДНУ СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ

Пресвети Дух је давалац свих божанских дарова вернима, као што каже једна химна на Педесетницу:

„Дух Свети свагда даје“. Међу овим даровима је и тај што Дух Свети „установљава Цркву“. Духом Светим рађамо се изнова у Христу и постајемо чланови Цркве Христове. Утешитељ је такође тај који чини Тело Христово - Цркву. Према светом Златоусту, „да не беше Духа Светога, ни Црква не би била основана. Пошто, дакле, Црква постоји, јасно је да је Дух Свети присутан“. Када, дакле, исповедамо нашу веру у Духа Светога, исповедамо да верујемо у једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву.

Свети апостоли и богоносници да би нам помогли да замислимо тајну Цркве, користе различите представе. Називају је Невестом Христовом, Народом Божијим, Телом Христовим. Од

свих ових назива најизражајнији је последњи: Црква је Тело Христово. Глава овог Светог Тела је Христос, а удови су крштени хришћани. Тако апостол Павле говори хришћанима: А ви сте тијело Христово, и удови понаособ. Ви сте Тело Христово и сваки од вас је према својој улози уд Тела Његовог.

Можемо рећи да је Црква свеукупност свих верних васељене, оних који живе сада, оних који су пре нас живели и оних који ће тек живети, све до Другог доласка Господњег.

Члан Символа вере који говори о Цркви доноси нам четири њена својства: Црква је једна, света, саборна и апостолска. Задржимо се мало на овим својствима Цркве.

а) Црква Христова је једна. Један је Господ и једна је Црква Његова. Различите помесне Цркве представљају све скупа једну и једину Цркву Христову. Као што постоји много светих Литургија

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

које се савршавају на различитим местима, али је један Христос који се даје без да се раздељује, тако је и једна и нераздељива Црква Његова.

Свети Златоусти тумачи речи апостола Павла: Јер један је хлеб, једно смо тело многи, говорећи: „Који хлеб? Онај којим се причешћујемо. Тај хлеб је Тело Христово. И шта постају они који

ха Светога, даје се светост и благодат да остане у светости. А свима онима који након крштења сагреше, даје се могућност да се, тајном покајања, светости врате.

в) Треће својство Цркве јесте саборност. Саборним се уопштено назива оно што припада целини, што обухвата све. Црква је саборна јер чува читаву истину, јер се налази свуда у свету,

Мајка црква! Тако православни називају своју цркву. Држава се не назива мајком, нити се иједно друго друштво људско именује тим именом. То име приличи само цркви. И с правом се црква назива мајком. Она рађа Божје синове и кћери. Цео Нови Завет говори о рађању, о новом рођењу, о препорођењу. И кроз уста Христова и кроз уста Христових апостола, и доцније кроз уста светих отаца и светих матера. Мисли се наравно на духовно рађање, на оно које учени Никодим није могао схватити, а које су схватили и на себи испитали доцније милиони и милиони хришћана.

свети владики Николај

се причешћују? Тело Христово. Не многа тела, него једно Тело.“

Пошто смо сви верни удови истог Тела, дужни смо да будемо у љубави са браћом нашом, сходно љубави коју нам је Христос показао. Ако схватимо да смо сви удови Светог Тела Христовог, разумећемо да је онај други брат наш и наше друго ја. Зато вели свети Златоусти: „Онај ко мрзи брата свога, мрзи самога себе.“

б) Друго својство Цркве јесте светост. Црква је света зато што је глава њена „један и јединствени“ Свети, Христос. Он је заволео Цркву и самога Себе је дао да би је осветио и да би је у Себи прославио.

Пошто је Црква света, и верни који је чине су свети. Сваком верном који се крсти, као дар Ду-

окупља све народе, освећује све векове.

г) Црква је такође и апостолска јер је утемељена „на темељу светих апостола, коме је Христос камен угаони“.

Апостолство Цркве има двојачко значење: прво — апостолство православне вере и друго — апостолско прејемство свештенства. Вера коју Црква држи примљена је од светих апостола и Црква је непромењену предаје с колена на колена. Свештено прејемство је пак благословена непрекидност тајне епископске хиротоније.

И ми смо удови ове једне, свете, саборне и апостолске Цркве. Останимо у Цркви, чувајући нашом православном вером јединство у вери, и светошћу наших живота светост Цркве.

архимандрит Василије (Гондикакис)
ВАСПИТАЊЕ МЛАДИХ НАРАШТАЈА ЗАХТЕВА НАШЕ УМИРАЊЕ

Рекао сам већ раније да млад човек може бити старац. Знате, неко може бити рођен стар. А свети апостол Павле никада не може постати стар. Што се тиче најважнијег проблема, најприсутнијег, на горућој равни широм света — питање забринутости за младе нараштаје — једини извор који је у стању да пружи помоћ, драговољну, целом свету, пут који је плоносан и поуздан, јесте Православна Црква.

Један скромни православни верник имао је обичај да каже „Ја не покушавам да задржим своју децу код куће силом. Врло се трудим да им пружим одрастање, да и када оду од куће, врате се по свом нахођењу“. Пружајући одрастање, образовање младом човеку исто је као и живљење не за себе већ за Другога — Онога Који је умро и устао зарад нашег добра — и за твоју браћу. Ради се о одлуци да се умре. Умиреш како би други, твоје истинско сопство, могло да живи. Пружати образовање, захтева љубав, вештину и напоран рад.

Данас, млади нараштај протествује. Најважнији жила куваница друштвеног уређења на Западу, буну се против свега овога. Каже се „Не“ његовој култури. Ови људи траже нешто друго, нешто смисленије, више тајинствено, нешто што се тиче целе личности и што поштује целу личност.

Они трче овамо и онамо.

Одлазе све до Далеког Истока, трагајући за психофизичком равнотежом. Цивилизовани Европљани постају жртве источних магова, који их искоришћавају и обећавају рај. И тамо постоје сви ови системи и теорије, од психолошког саветовања до шарлатанства и демонске поседности. Гуруи и учитељи ових система долазе на Запад. Задобијају тло у душама младих. Запозежу плацеве земљишта, како би направили ове, такозване „рајеве“.

Ко ће створити васељену местом за живљење деце, и учинити живот милим? Ко је у стању да помогне деци да нашњице да задобију своје сопство, да пронађу свој пут, да се радују свом животу? Ко ће их их убедити својим животом да „Онај Који је у Вама већи је него онај који је у свету“ (Јн. 4, 4)? Ко ће им објаснити да схвате да „радост која је у Богу“, „снажнија је од садашњег живота“ (Ава Исаак)? И да је „истински човек онај који је избавио себе од страстне љубави (eros) уз помоћ обожене љубави“ (Свети Јован Лествичник)? Ко је у стању да са њима разговара и понуди им „љубав која побеђује све жеље“?

